

Ο ΕΘΕΛΟΝΤΙΣΜΟΣ ΕΧΕΙ ΜΕΓΑΛΟ ΠΕΔΙΟ ΔΡΑΣΗΣ

ΑΝΤΡΕΑΣ ΠΟΛΥΔΩΡΟΥ

Μνήμες από δεκαετίες εθελοντικής προσφοράς

Ήρεμος, χαμηλών τόνων, μιλά με σεμνότητα για την εθελοντική προσφορά του δεκαετιών. Φέρνει στη μνήμη το αγαπημένο του χωριό, τον Άγιο Ερμόλαο, τους 500 περίπου κατοίκους του, που έδιναν πάντα μαθήματα εθελοντικής προσφοράς και αλληλεγγύης. Και μόνο να δει κανείς το 460 σελίδων βιβλίο του, με κάθε λεπτομέρεια της ζωής εκεί, νιώθει την αγάπη του. Μας ζωντανεύει τις ατέλειωτες ώρες δουλειάς των γυναικών, τραχανάς, φιδές, μακαρόνια της σμίλας (ή χωρίς τρύπα), τυροκόμηση και παρασκευή χαλουμιών, αλλά και το χτίσιμο, το θέρισμα, την κατασκευή πλιθαριών, αντρικές ενασχολήσεις. Φτώχεια, συσσίτια μετά τον πόλεμο που έρχονταν τρόφιμα από το εξωτερικό, μνήμες πολύ δυνατές που κυριαρχούν στο μυαλό του.

Κατορθώνει να τελειώσει το Παγκύπριο Γυμνάσιο και το Διδακταλικό Κολλέγιο στη Μόρφου, αποφοιτά το 1950 κι εμπλέκεται στο Συνδικαλισμό που τον θεωρεί σημαντική εθελοντική προσφορά. Είκοσι μόλις χρόνων είναι μέλος της Παγκύπριας Διδακταλικής Οργάνωσης, προπομπού της μετέπειτα Παγκύπριας Οργάνωσης Ελλήνων Διδασκάλων, που ιδρύθηκε το 1953.

Ένα από τα σοβαρά προβλήματα που έπρεπε τότε να επιλυθούν ήταν η άνιση μεταχείριση γυναικών που, όταν παντρεύονταν, η Αγγλική νομοθεσία τις υποχρέωνε να παραιτούνταν, κι' όταν μετά τον πόλεμο οι ανάγκες αυξήθηκαν προσλαμβάνονταν αλλά μόνο προσωρινά. Έγιναν μάχες για να επανέλθει σε ισχύ η μονιμότητά τους. Υπήρξε Γ.Γ. της ΠΟΕΔ για τέσσερα χρόνια κι' όταν αργότερα έγινε επιθεωρητής υπήρξε και Πρόεδρος και Γραμματέας της οργάνωσης. Αυτά με αφιλοκερδή διάθεση χρόνου και κόπων.

Πρώτη εμπλοκή του με τον καθαρά εκτός επαγγελματισμού εθελοντισμό η ένταξή του το 1999 στον Παγκύπριο Σύνδεσμο Καρδιοπαθών. Είχαν προηγηθεί τοπικοί σύνδεσμοι στη Λευκωσία, Λεμεσό και Πάφο, κι ο Παγκύπριος έπρεπε ν' αντιμετωπίσει τεράστια προβλήματα ανθρώπων που δεν είχαν δυνατότητα για ιατρική φροντίδα. Ούτε θάλαμος καρδιολογικός υπήρχε, ούτε καθετηριασμοί γίνονταν εδώ, μόνο στο Λονδίνο, ούτε σκέψη και για τις πιο απλές εξετάσεις, αφού ούτε μηχανήματα υπήρχαν. Έπρεπε να ιδρυθεί καρδιολογική μονάδα και να αντιμετωπιστούν τα προβλήματα ποικιλίας, ποιότητας και τιμής των φαρμάκων. «Και μόνο ο φόβος του θανάτου, παραλύει τον καρδιοπαθή» τονίζει ο κύριος Αντρέας Πολυδώρου. Εδώ στέκεται στη μεγάλη, ανεκτίμητη τη χαρακτηρίζει, προσφορά του Παύλου Δίγκλη που δεκαετίες, πάντα τεκμηριωμένος, αποτελεσματικός, όπως λέει, ο κος. Πολυδώρου, προώθησε λύσεις σε μεγάλο αριθμό προβλημάτων.

Σήμερα ο Σύνδεσμος Καρδιοπαθών εργοδοτεί διευθύντρια που είναι ψυχολόγος, κοινωνική λειτουργό, και δυο άλλες υπαλλήλους, ενώ από το 2001 λειτουργεί κέντρο αποκατάστασης μοναδικό στην Κύπρο, για φυσιοθεραπεία, άσκηση με την τελευταία λέξη της τεχνολογίας, τον τηλεμετρητή και με επίβλεψη πάντα γιατρού, ενώ παράλληλα ο ψυχολόγος έχει να διαδραματίσει το σημαντικότερο ρόλο της στήριξης. Διαθέτει ακόμα Λέσχη. Καρδιοπαθών για ψυχαγωγικές δραστηριότητες, οργανώνει εκδρομές στο εσωτερικό και το εξωτερικό. Παράλληλα ο Σύνδεσμος προσπαθεί με τα εισοδήματά του από εισφορές εις μνήμην, ετήσιο οδικό έρανο, χοροεσπερίδα, φιλανθρωπικό τσάι και χριστουγεννιάτικη αγορά, αλλά και συνδρομές μελών να στηρίζει οικονομικά καρδιοπαθείς που το χρειάζονται και να βελτιώνει τις υπηρεσίες που προσφέρει. Ο Σύνδεσμος οργανώνει επιμορφωτικές διαλέξεις σε δήμους και κοινότητες και με το περιοδικό του ενημερώνει για κάθε ιατρικό επίτευγμα ή πρόβλημα, αλλά και για κάθε ενέργεια προώθησης καλύτερων συνθηκών τόσο ιατρικής φροντίδας όσο και επικοινωνίας και ψυχαγωγίας.

Μιλώντας για τον εθελοντισμό ο κ. Πολυδώρου αναφέρεται στην προσφορά του στο ΕΣΣΕΛ, τονίζοντας ότι του έδωσε πολύ μεγάλη ηθική ικανοποίηση. Ο εθελοντισμός τονίζει, είναι συγκερασμός του χριστιανικού ρητού «αγάπα τον πλησίον σου ως εαυτόν» και της ρήσης του Κομφούκιου «Η καλύτερη ιδιότητα ενός ανθρώπου είναι ο αλtruισμός του».

Παρόλο που οι συνθήκες δυσκολεύουν κι' οι ανάγκες μεγαλώνουν, τονίζει ο κ. Αντρέας Πολυδώρου, ο εθελοντισμός έχει μεγάλο πεδίο δράσης. Και ο Κύπριος είναι άνθρωπος που προσφέρεται, αγαπά και δίνει και την ψυχή του, το βλέπουμε καθημερινά.

Μακάρι αυτό να ισχύει πάντα.